Запис № 1

Сонце та грозові хмари

Через два дні після перемоги над «Ландон Дрегонс»* у фінальній грі сезону U14 Прем'єр-ліги я полетів додому побачитися з родиною. Два дні по тому, у третю суботу травня, мені виповнилося тринадцять років.

Тато й тітка Дженіс влаштували із цього цілу подію. Вони без упину торочили, що я тепер справжній підліток. Здавалося, вони намагалися переконати в цьому себе, а не мене. На мою думку, це був просто ще один день (хоча й чудовий), з усіма моїми найкращими друзями, столом, заваленим піцою, святковим тортом і подарунками, а ще з футболом протягом усього дня та відеоіграми всю ніч.

Крім вихідних, решта травня була трохи нудною, оскільки мої друзі досі ходили до школи. Але першого червня, коли почалися літні канікули, ми всі помчали до міського басейну «Бризленд» і зависали там увесь день.

«Бризленд» був величезним. Спекотного літнього дня там можна було побачити більшість дітей Мідлтауна. Вони плавали в басейні, тусувалися біля кіоску із закусками або грали в різні ігри на території: у баскетбол, теніс, пінг-понг, шафлборд* і тетербол**.

* Лондонські Дракони (*англ.* London Dragons).

Ми з друзями любили грати у футбол босоніж на широкій трав'яній галявині, де мами й старшокласниці розстеляли свої пляжні рушники, щоб позасмагати. Насправді, після того як ми з Деннісом закінчили випробовувати нові стрибки в зоні для пірнання й витерлися, то помітили, що почалася гра. Прагнучи приєднатися, ми підійшли ближче і якусь мить спостерігали, щоб зрозуміти, якій команді потрібна допомога. Гра була вісім на вісім, зі шльопанцями замість воріт. Без кутових прапорців, воротарів чи ліній ауту. Просто вільний літній футбол із пошарпаним м'ячем, у якого лопотів на льоту шматок покриття, що відстав.

Усі гравці були приблизно нашого віку. Я впізнав Карлоса та всіх інших, крім засмаглого хлопця, який мав на вигляд чотирнадцять чи п'ятнадцять років і був найкращим гравцем на полі.

На жаль, він постійно цим хизувався, кричав на товаришів по команді, аби йому передавали м'яч, і глузував із суперників щоразу, коли обводив когось.

Карлос підбіг до нас.

— Нарешті. Ви двоє, драконячі пердуни, готові приєднатися?

— Хто цей новенький? — запитав Денніс.

* Шафлборд — це гра, де гравці по черзі штовхають диски (або шайби) на корті, столі чи навіть дерев'яній дошці, намагаючись потрапити в спеціальні зони, щоб отримати найбільшу кількість очок.

** Тетербол — це гра для двох гравців, де м'яч прив'язаний до стовпа мотузкою. Кожен із гравців намагається відбити м'яч у свій бік, щоб закрутити його навколо стовпа.

Карлос скривився:

— Джексон. Щойно переїхав із Сан-Дієго і запевняє, що футбол там набагато крутіший, ніж тут.

— Він досить непоганий, — спокійно сказав я, спостерігаючи, як цей задавака обіграв двох гравців і вдарив повз ворота. — Скільки йому років?

— Наступного року піде до старшої школи. Мій брат каже, що тренер уже пообіцяв йому місце в основному складі.

— Ну ж бо! — крикнув Джексон.

Інші гравці зупинилися та чекали, поки ми з Деннісом приєднаємося.

— Ви двоє йдете чи як? — він махнув рукою в бік іншої команди. — Можете взяти здоровання, бо ми все одно виграємо.

Денніс — той самий «здоровань» — усміхнувся і поплескав мене по спині.

— Гей, Лео, давненько тебе не вибирали першим, га?

— Не зовсім. Я навіть не був у основі до середини сезону. Але слухай, чому б тобі не зіграти з новеньким? Може, я навіть трохи вирівняю ситуацію.

— Якщо ти граєш, — промовив Денніс, — команди все одно не будуть рівними по силі.

— Не хвилюйся, я гратиму не на повну.

— Будь ласка, тільки не це, — сказав Карлос, а Джексон схрестив руки з нетерпінням. — Мене вже дістало базікання цього типа, а ми тільки-но познайомилися.

Після того як Денніс зняв футболку, щоб приєднатися до команди, яка грала без футболок, Джексон насупився й підняв долоні.

— Хіба я не казав приєднатися до іншої команди? Мені потрібна хоч якась конкуренція.

Денніс пирхнув:

— Я не настільки хороший. І повір мені, конкуренції не буде, навіть якщо всі, *крім* Лео, приєднаються до твоєї команди.

— Про що ти говориш? Хто такий Лео?

Коли гра відновилася, Денніс, хитаючи головою і всміхаючись, побіг до центру поля. Я тримався позаду на захисті, доки хтось не віддав пас Джексону. Він помчав уздовж бічної лінії, прямуючи просто на Карлоса, який був на два роки молодший і важив приблизно сорок кілограмів. І лише після того, як добряче пообідав. Це правда, що у футболі розмір не є вирішальним, і мій найкращий друг був досить хорошим гравцем, але йому не вистачало навичок, щоб компенсувати різницю у віці. Карлос спробував зробити підкат, але не дотягнувся, і Джексон проскочив повз нього й прорвався всередину.

— Пасуй! — закричав хтось із його товаришів по команді. — Подавай!

Та Джексон бачив тільки ворота. Я був останньою лінією захисту, і він, сповнений рішучості забити, повів м'яч просто на мене. Час сповільнився під палким сонцем Огайо — інші гравці зупинилися, щоб подивитися на наш двобій сам на сам.

Це було доволі легко. Джексон був набагато більшим за мене й справді хорошим гравцем. Однак він іще не був готовий до Прем'єр-ліги. Навіть близько. Коли хлопець спробував обманний рух вліво, але видав це мовою свого тіла, я виставив ногу, вибив м'яч

позаду нього і підхопив його з іншого боку. Потім я підвів очі й зауважив нашого центрального нападника Нейта, який тинявся біля воріт суперника. Я зробив пас до нього через усе поле. Нейт не зміг прийняти м'яч, що приземлився просто біля його ніг, і той відскочив убік. Утім, поруч нікого не було, тож він встиг наздогнати його та забити.

— Пощастило, — пробуркотів Джексон, повертаючись до центру поля.

Незабаром Карлос перехопив м'яч у центрі поля і віддав його мені. Я вдав, що віддаю пас уперед Джексону, який, налаштований поквитатися, помчав просто на мене. Коли він кинувся в підкат, я зробив швидкий дриблінг зліва направо й прослизнув повз нього, як вугор у воді. Я зробив іще один точний пас Нейту, що знову був сам попереду, і почув здивоване гарчання Джексона.

Нейт проштовхнув м'яч між двох шльопанців, забив іще один гол, а я повернувся до Джексона:

— Мабуть, мені знову пощастило.

Той скривився, наче не міг збагнути, що зараз сталося.

— Я не знав, що ти такий вмілий, — сказав Джексон. — За кого ти граєш? За «Тигрів»? Це найкраща команда в окрузі.

— За «Лицарів».

— «Лицарів»? Що це за команда?

— «Луїшем найтс»*, — промовив Карлос, який підійшов до нас. — Ну знаєш, Прем'єр-ліга? А до

* Луїшемські Лицарі (*англ.* Lewisham Knights).

того він грав у літньому таборі Академії «Ландон Дрегонс».

Джексон засміявся:

— А, зрозумів, ви глузуєте з новачка. Ні, серйозно. Де ти граєш?

— У Лондоні, — відповів я. — Я тут ненадовго, потім повертаюся. Ми беремо участь у літньому турнірі в Європі.

— Це як Ліга чемпіонів, — додав Карлос. — Для чотирнадцятирічних.

Джексон, здавалося, не міг перестати кліпати очима.

— Л-л-ліга чемпіонів? Прем'єр-ліга? Ти хочеш сказати, що справді граєш за «Луїшем Найтс»?

— За їхню молодіжну команду, — уточнив я і замилувався тим, як у цього задаваки відвисла щелепа.

— То, — всміхнувся Карлос, — що тепер ти думаєш про футбол в Огайо?

⚽ ⚽ ⚽

Ми грали ще годину. Я не особливо напружувався й бив тільки лівою ногою, щоб не надто домінувати в грі. Я просто хотів розважитися з друзями. Виявилося, що Джексон, коли не задирав носа, був доволі непоганим хлопцем.

Після гри ми випили крижаного спортивного напою Gatorade, потім грали в тетербол, а тоді — у пляжний волейбол, де, здається, каліфорнійці справді мали перевагу, бо Джексон грав набагато краще за всіх нас.

Потім знову освіжилися в басейні.

Перекусили хотдогами, бургерами та морозивом.

Знову тетербол, волейбол і останній раунд стрибків «бомбочкою» з вишок.

Ми тусили в «Бризленді» до самого закриття. Під співи цвіркунів і цикад на деревах я, Карлос і Денніс пішли разом додому. Тепле нічне повітря здавалося таким приємним після дев'яти місяців у похмурій Англії. Життя загалом наче було класним, і я з нетерпінням чекав на літо в Європі, щоб побачити міста, про які лише мріяв, і випробувати себе проти одних із найкращих юних гравців у світі.

Коли ми завернули на нашу вулицю, Денніс розреготався:

— Ти бачив обличчя Джексона, коли той почув, що Лео грає за команду Прем'єр-ліги? Шкода, що ніхто не зняв це на телефон.

— Не переймайся, — сказав Карлос. — Я нікому не дам про це забути. То коли ти їдеш, Лео?

— У неділю.

— У мене тільки два дні, щоб порофлити з тебе! Ти хвилюєшся?

— Щодо чого?

— Щодо чого? Ну подумаймо. Щодо гри у FIFA* з нами сьогодні ввечері... Щодо гри в хованки з твоєю сестрою на задньому дворі... Ти хвилюєшся щодо *гри в Турнірі чемпіонів?*

У Карлоса завжди було класне почуття гумору.

— А. Це. Не дуже.

— Не вірю.

* FIFA — серія відеоігор жанру футбольних симуляторів. — *Прим. ред.*

— Гаразд. Я трохи хвилююся. Може, навіть дуже. Але минулий сезон був такий важкий, що літній турнір здається відпусткою. До того ж ми будемо величезними аутсайдерами. Ми зробимо все можливе, щоб перемогти, але ж не весь сезон залежить від результату.

— А що як Мессі прийде подивитися, як ви граєте?

— Не думаю, що таке станеться.

— Але ж може. Чи будь-хто із зірок. Це ж можливо?

— Ну... мабуть.

— Бачиш? — задоволено промовив Карлос.

— Ти *хочеш,* щоб я нервувався?

— Ні. Я просто люблю мати рацію. А я завжди маю рацію.

Я закотив очі, а Денніс ляснув Карлоса по плечу.

— Нам украй потрібні новини, — заявив Карлос. — З кожного міста, яке ти відвідаєш.

— Домовилися, — урочисто відповів я.

— І більше сувенірів. Футболку від кожної команди.

— Е-е-е, так. Я постараюся.

— З підписами найкращих гравців.

— Якщо зустріну когось, скажу, що ти просив.

— Тобі краще б так і зробити.

⚽⚽⚽

У суботу ввечері, напередодні мого від'їзду до Англії, тато покликав мене на вечерю разом із Джинні та тіткою Дженіс. Як завжди, я попросив спагеті з фрикадельками й часниковий хліб, приготовані за маминим рецептом.